

INGEZONDEN.

ONMENSCHELIJKE AMBTELIJKE UITSPRAKEN.

Een mijner patiënten, een jong meisje met zware tuberculeuse longafwijkingen, had een geschil met den Raad van Arbeid, waarin de Raad van Beroep ten haren gunste besliste. Van deze uitspraak werd haar een „zakelijk uittreksel” toegezonden, waaruit ik het volgende aanhaal:

„dat dienaangaande de geneeskundige, door wien het bovenaangehaald rapport van 16 Februari 1924 is uitgebracht geworden, daarbij op grond van het door hem ingestelde onderzoek tot de slotsom kwam, dat klaagster lijdende was aan dubbelzijdige longtuberculose met holtevorming en in verband met den aard en de uitbreiding van het longproces geen gunstige verwachtingen op herstel konden worden gekoesterd,

dat voorts de deskundige, de arts dr. R. in zijn, ingevolge opdracht van den voorzitter van het college ingediend verslag, na lichamelijk en röntgenologisch onderzoek van klaagster, op grond van zijn bevindingen als zijn gevoelen doet kennen, dat klaagster lijdende is aan een, de beide longen bijna geheel innemend tuberculeus longproces, waarvan de prognose, op de door hem bij dat advies en verslag nader aangegeven gronden, als infaust moet worden gesteld, zoodat de kans, dat herstel van de werkkraft kan worden verkregen — zoodat niet uitgesloten — dan toch *uiterst* gering is te achten, en dan „ook klaagster *praktisch* als *blijvend invalide* moet worden beschouwd”.

Patiënte was natuurlijk wel op de hoogte van den aard van haar ziekte, maar leefde toch in de hoop over eenigen tijd weer aan het werk te kunnen gaan. De gevolgen van dit doodvonnis, dat haar netjes getypt werd thuis gezonden, laten zich begrijpen, de temperatuur vloog omhoog, patiënte was geheel in de war, weigert de rustkuur voort te zetten, omdat zij toch dood moet; al mijn moeite om haar moed in te spreken is vergeefs geweest. Een omschrijving als deze van de uitspraak zal wel zijn voorgeschreven, maar zou niet kunnen worden volstaan met een zinsnede als „gezien het geneeskundig rapport of iets dergelijks?

Scherpenzeel (G.), Maart 1925.

G. H. J. BLEES.

ONZE ONDERLINGE VERZEKERING-MAATSCHAPPIJ TEGEN INVALIDITEIT.

Het gunstig beloop van het afgelopen jaar heeft aan ons bestuur vrijheid gegeven een kleine plaatsruimte te verzoeken, ten einde de uitkomsten algemeen bekend te maken.

Zooals aan de meesten bekend is, werd de Maatschappij in 1896 opgericht en zijn de namen van ENDTZ, KROL, WALLER ZEPER, VAN DER HORST, om maar enkelen te noemen, onafscheidelijk daaraan verbonden. Langzaam, zeer langzaam ging de vooruitgang; in 1896 traden in het geheel toe 39 leden; in 1897 niet meer dan 9, in 1898 slechts 4; in 1899 nog maar 6 en zoo blijft het langzaam maar zeker gaan, totdat na 25 jaren het aantal ingeschrevenen bedroeg 468. Wat was wel de oorzaak van die onverschilligheid? Zeker niet de goede gang van zaken, want steeds was aan alle verplichtingen voldaan en nog konden er elke 5 jaren winsten worden terugbetaald tot bedragen van meer dan 30 pCt.. Men moet de oorzaak wel zoeken in de bekende laksheid der geneeskundigen en het zich geen voldoende rekenschap geven van de buitengewone voordeelen, die onze Maatschappij bij een blijvende invaliditeit biedt. Hoe is het anders mogelijk, dat men niet toetreedt tot de eenige Maatschappij, die doorgaat met uitkeeringen tot en met het 60ste jaar, terwijl de andere zich er af maken met hoogstens 26 weken, een enkele met ten hoogste één jaar. En dan te weten, dat de te betalen premie het laagst is van alle bestaande maatschappijen! Oorspronkelijk was het maximum bedrag van uitkeering vastgesteld op 5 gulden per dag. Bij het dalen der geldswaarde is dit tot 8 gulden